

המפורסם בכל העולם ולא יהי
באותו מקום, כמו שכתוב
בגדעון (שופטים ו) ויהי חרב אל
הגנה לברכה, או לשמר אותו
באرض ישראל שכתוב בה (יחזקאל
ט) לא גשם ביום זעם, שלא ירדיו
עליך מי המפורסם?

אלא, כיון שהപשחית ירד
לעולם, מי שאינו סוגר את עצמו
ונמצא לפניו ב글וי - מתחיב
בנפשו, שהוא הרג את עצמו.
מןין לנו? מלוט, שכתוב בראשית
יט הפליט על נפשך אל פביט
אחריך. מה הטעם אל פביט
אחריך? משום שהפשחית הולך
אחר פמו, ואם מחריך ראשו
ומתבונן בו פנים בפנים, יכול
להזיק לנו.

ועל זה כתוב, (שם ו) ייסגר ה' בעדו,
שליא יתירהה לפני הפשחית ולא
ישולט עליו מלאך המתות. ועוד
שהיו טמוניים, מתו שלשה עשר
אנשים בעיר. אמר רבי שמואל,
ברוך הרחמן שלא הסתכל
בדיווקיכם מלאך המתות.

ויקהיל משה וגוי. החזיר להם
כמוקדם מעשה הפשchan. אמר רבי
חייב, הפל כמו שכתיבר. ומעשה
הפשchan לא נעשה כי אם מישראל
לבdom, ולא מאותם ערבות רב,
משום שאותם ערבות רב משבו את
מלאך המתות לזרת לעולם. כיון
שהסתכל בו משה, זרע החוצה
את אותן ערבות רב, וכניס את
ישראל לבdom. וזה שכתוב ויקהיל
משה וגוי.

רבי שמואל פתח, (משליה ט) מי עליה
שםים וירד מי אסף רוח בחפינו
מי צרר מים בשמלחה מי הקים כל
אספי ארץ מה שמו ומה שם בניו
כי תדע. פסוק זה הרי בארכני,
וכמה עמודדים יש בו. והכל נאמר
שם בניו כי תדע. הא קרא הוא אוקימנא,
וכמה סמכוין אית ביה. וכך לא

לנוכח, לאחר חדר בעלם. דיהא (דף קצ"ז ע"א) מפורסם
בכל עולם, ולא יהא בההוא אחר, כמה
דכתייב בגדעון, (שופטים ו) ויהי חרב אל הגזה
לבדה. או לנטרא ליה באירוע דישראלי,
הכתייב בה, (יחזקאל כב) לא גשם ביום זעם, שלא
נחתה עליה מי טופנא.

אלא, כיון דמחבלא נחת לעולם,/man דלא
סגיר גריםיה, ואשתכח קמיה
באתגליליא, אתחייב בנפשיה, דאייה קטיל
גרמייה. מנא לנו. מלוט, דכתייב, (בראשית יט)
המחלט על נפשך אל פביט אחריך. מי טעם
אל פביט אחריך. בגין דמחבלא איזיל בתר
PATCHPOI, ואיל אהדר רישיה, ואסתכל ביה אנפין
באנפין, יכול לנזקא ליה.

ועל דא כתיב, (בראשית ז) ויסגור יי' בעדו. דלא
יתחזי קמי מחבלא, ולא ישלוט עליה
מלאך המתות. ועוד דהוו טמירים, מיתו תליסר
גוברים במתה. אמר רבי שמואל, בריך רחמנא,
דלא אסתכל בדיקנייכו מלאך המתות.

ויקהיל משה וגוי. (שמות לה) אהדר לוין
במלך דין, עובדא דמשבנא. אמר
רבי חייא, פלא כמה דאטמר. ועובדא
דמשבנא לא אטעיד אלא מישראל
בלחוודיהו, ולא מאינון ערבות רב, בגין דאיןון
ערבות רב אמשיכו ליה למלאך המתות לנחתה
לעלם. בגין דאסתכל משה ביה, אשדי
לאינון ערבות רב, לבר, ובניש לוין ליישראלי
בלחוודיהו, קרא הוא דכתייב ויקהיל משה
וגוי.

רבי שמואל פתח, (משליה ט) מי עליה שםים וירד
מי אסף רוח בחפינו מי צרר מים
בשמלחה מי הקים כל אפסי ארץ מה שמו ומה
שם בניו כי תדע. הא קרא הוא אוקימנא,
וכמה סמכוין אית ביה. וכך לא

על הקדוש ברוך הוא, שהוא הכל. ונאמר, מה שמו ומה שם בנו כי תדע - זה הקדוש ברוך הוא. מה שמו? יהו"ה. ומה שם בנו? ישראל, שפתות (שםות ד) בני בכרי ישראל, והרי הארץ. מי עלה שמם, הרי פרשוחו, זה משה, שפתות (שם כד) ואל משה אמר עלה את ה'.

דבר אחר מי עלה שמם - זה אליהו, שפתות בו (מלכים-בב) ויעל אליהו בסערה השמים. וכי אין יכול אליהו לעלות לשמים, והרי יכול אליהו לעלות לשמים לא יכולם לשבת אפלו גרעין של מרדל מגוף העולם הזה, ואותה אומר ויעל אליהו בסערה השמים?

אלא פמו שנאמר (שמות ט) וירד ה' על הר סיני. וכותוב (שם כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. וכי הקדוש ברוך הוא שהיה בהר סיני, וכותוב וمراה כבוד ה' כאש אכלת בראש ההר, איך יכול משה לעלות אליו? אלא בתוכם במשה, ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. שנכנס לתוכה הענן כדי כבוד המש לבוש, אך גם התלבש בעונן ולבוש בעונן ולבוש לתוכו, ובעונן ולבוש לאש ויכל לקרב. אך קה אליהו, שפתות ויעל אליהו בסערה השמים, שנכנס באותה סערה והتلبس באותה סערה ועלה למעלה.

וסוד מצינו בספרו של אדם הראשון, שאמר באוטן תוכdot העולם, שתיהה רוחacha שטרד לעולם לארץ והתלבש בגוף ושםו אליהו, ובאותו גופו יסתלק, וישלך מגופו, וישאר בסערה, וגוף של אור אחר יזדמן לו להיות בתוך המלאכים. וכשידר, יתלבש באותו גופו שיישאר באותו

בקודש בריך הוא אתרם, והוא יהו כלא. ואתרם, מה שמו ומה שם בנו כי תדע, דא קדשא בריך הוא. מה שמו יהו"ה. ומה שם בנו, ישראל דכתיב, (שםות ד) בני בכרי ישראל, והא אוקימנא. מי עלה שמם. הא איקומה, דא משה, דכתיב, (שםות כד) ואל משה אמר עלה אל יי'.

דבר אחר מי עלה שמם, דא אליהו, דכתיב ביה (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים. וכי היה יכול אליהו לסלק אליון לשמים. והא קלחיו שמם, לא יכולין למסבל, אפילו גרעינה כחרדל מגופא דהאי עלמא, ואת אמרת ויעל אליהו בסערה השמים.

אלא כמה דאת אמר, (שםות ט) וירד יי' על הרים סיני. וכותיב (שםות כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. וכי קדשא בריך הוא בתוך הענן ויעל אל ההר. וכי קדשא בריך הוא דתוה בטורא דסיני, וכותיב (שםות כד) וمراה כבוד יי' כאש אוכלת בראש ההר, איך יכול משה לסלק אליון לגביה. אלא במשה כתיב, ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. דעת אל גו עננה, כמוון להתלבש בלבוש. הכי נמי אתלבש בעוננה, וועל בגויה. ובוננה אתקריב לגביו איש, ויכיל למקרב. אז הכי אליהו, דכתיב ויעל אליהו בסערה השמים, דעת אל ביה היא סערה, וטליק לעילא.

ורוז אשכחנא, בספר דאדם קדם אה, דאמר באינון תוכdot דעלמא, רוחא חדא יהא דיחות לעולמא באראעא, ויתלבש בגופא, ואליהו שמייה. וביה הוא גופא יספלק, ואשתליל מגופיה, וישתאר בסערה. וגופא דנהורא אחרא יודמן ליה, למחרוי גו מלאכי. וכד יחות, יתלבש בההוא גופא, דישתאר בההוא גופא, וביה הוא גופא